

РЕШЕНИЕ

№ 4070

гр. София, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3028** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.42з, ал.1 и чл.10, ал.1 т.44 от Закона за чужденците в Р. България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на А. Д., гражданин на Турция, [дата на раждане] срещу ЗАПОВЕД УРИ№4536-ОЧ-84 от 11.03.2022г. на Началник ГПУ-С., с която на лицето е наложена принудителна административна мярка ПАМ „Забрана за влизане на чужденец в Р.България за срок от 5 години“.

По изложените в жалбата съображения –се моли същата да бъде уважена. На първо място се прави довода, че не са налице фактическите основания, доколкото описаната фактическа обстановка не отговаря на действителността. В тази връзка отделно се реливира и липсата на мотиви. Допълнено е и противоречие с материалния закон без за всеки един от доводите да се излагат конкретни основания, каквито са развити с писменото становище от 13.06.2022г., депозирано от адв.А..Г. от АК-Х.-пълномощник на жалбоподателя. Видно от същото –заповедта е издадена от некомпетентен орган предвид това, че е подписана от Г.Ф. –Началник на ГПУ-С., който не е от кръга на лицата –компетентни да постановят процесната ПАМ. Няма и съответно оправомощаване от директора на РДГП. Сочи се, че с представената по преписката заповед №885 от 27.05.2014г. на Директора на РДГП-Е. се оправомощава единствено М. И. – Началник на ГПУ-С.. На следващо място се поддържа съображението за противоречие с материалния закон, предвид това, че посочената норма изисква търговия с хора и незаконно въвеждане/извеждане в страната на лица, а съответно лицето не е осъждано за това вкл. няма досъдебни производства и не се

водят дела. С констатациите в тази връзка – се твърди, че се нарушава презумпцията за невинност на лицето. Има и позоваване на ЕКПЧ, че наложената принудителна мярка трябва да бъде съразмерна. Конкретно се твърди, че се нарушават много права на жалбоподателя включително и защото същият е служител на транспортна фирма, която извършва международни превози и ако не може да влиза в РБ – би загубил работата си. Възражава се и по отношение срока на мярката, за който се твърди, че е необосновано дълъг. Подчертава се касателно срока, че ответникът действа при условията на оперативна самостоятелност и следва да обоснове налагането на по-дълъг или по-кратък такъв. Съответно ако се наложи максималния срок- трябва да има мотиви. Прави се заключението, е заповедта няма превантивен или преустановителен характер, а представлява пример за превратно упражняване на власт, тъй като е издадена само в ущърб на жалбоподателя. С оглед изложеното – се моли жалбата да се уважи и заповедта да бъде отменена. Претендират се разноски.

Отвената страна – не се представлява и не изразява становище по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО И СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата е в срок от 21.03.2022г./при връчване от 11.03.2022г./, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

По съществото си –оспорването е неоснователно.

За да достигне до посочената констатация, съдът съобрази от фактическа страна, че заповедта за забрана /л.3-приложено дело/ е постановена на основание предложение УРИ 4536р-6074 от 11.03.2022г. на Началник група ГКПП-„К..А.“.

Посоченото предложение се съдържа в докладна записка под същия номер на л.б /пр.дело/ като видно от същата на 11.03.3022г. около 00,10ч. на ГКПП „Капитан А.“ на трасе трета бариера /излизаци т.а/ граничен полица П. Г. задържа лице без документи за самоличност, с наранен ляв крак. Същото по негови данни е сирийският гражданин Abdulrahman Mousa /Моуза А./, който е задържан и на когото е предоставена медицинска помощ. По направените в тази връзка оперативно-издирвателни дейности-се установява, че на 10.03.2022г. около 22,15ч. при влизане в страната на I-ва бариера на автобус „М.“ номер 34ВТF107 Demirtas Arif с парпорт U15578305 като същият спира непосредствено след I-ва бариера преди ГПи от задната врата 4 лица слизат от автобуса и пресичат оградата на платното за излизаци от страната товарни автомобили. При проверка на автобуса са открити и иззети 360кг.места продукти/телешки/. С оглед изложеното е предложено с докладната записка на Началника на 04 група на ГКПП „Капитан А.“- до Началник ГПУ-С. да бъдат наложени по отношение на турските граждани вкл. и по отношение на лицето А. ПАМ по ЗЧРБ –принудително отвеждане до границата на РБ по чл.41, т.3, както и по чл.42з, ал.1, т.4 , ал.2 и ал.3- забрана за влизане в РБ. Допълнено е, че поради това, че в разговор с лицата се установило тяхното намерение да използват страната като транзитен пункт на път за 3. Европа, което е опасност за възпрепятстване изпълнението на заповедите за принудително отвеждане до границата, поради което е и предложено лицата да се настанят в СДВНЧ, а след приключване на процесуално-следствените действия да бъдат предадени на турските власти.

На основание чл.42з, ал.1 и вр. с чл.10, ал.1 т.4 вр. с чл.44 от ЗЧРБ и посоченото предложение в докладната записка – е издадена процесната заповед, в която е допълнено, че А. превежда през граница 4 лица сирийски граждани, без разрешение

на надлежните органи на властта, като за превеждането е използвал МПС /автобус м.М. с турски номер номер 34ВТФ107/.

С разпореждане от 11.04.2022г. на страните е указана доказателствената тежест, както и ответникът е задължен да приложи Заповед УРИ 4070з-659 от 10.03.22г.

В СЪДЕБНО заседание е приложена посочената заповед, видно от която /на л.10/ Директорът на ГДПП-Е. определя за времето от 00.00 на 10.03.22г. до 24.00ч. на 11.03.2022г. Г. Ф. /зам.началник на ГПУ-С. към ГДПП-Е./ да замества комисар М. И. –началник на ГПУ-Свиденград.

СЛЕДОВАТЕЛНО ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:

Заповедта е постановена от компетентен орган като в тази връзка не се споделят възраженията на оспорващия. Правното основание в заповедта е чл. 42з, ал.1 от ЗЧРБ вкл. е посочен и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ. Видно от последния ПАМ се налагат със заповеди на изброените лица, сред които са и директорите на РД“Гранична полиция“ или оправомощени от тях дл.лица. Конкретно със заповед УРИ 4070з-659 от 10.03.22г. именно директорът на ГД ГП-Е. при условията на заместване упълномощава Г.Ф. да издаде процесната заповед в посочения времеви интервал. Посочената заповед не се коментира от оспорващия в писмените бележки, а единствено има позоваване на заповед №885 о 27.05.2014г. на л.20 по пр.дело, която касае оправомощаване на директора на ГПУ-С. да налага ПАМ по чл.39а,т.2 и т.4 от ЗЧРБ, което е относимо към втората хипотеза по чл.44, ал.1 –не упражнени от титуляра правомощия /вкл. и при условията на заместване/, а превъзложени такива по реда на оправомощаването и на друго длъжностно лице. В тази връзка следва да се има предвид напр. ТР №4/22.04.2004г. на ВАС по т.дело №4/2002 за отликите между заместването и делегирането. /"Заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.....При делегацията действията са от името на органа, комуто са делегирани правомощия"./

С оглед изложеното се констатира, че оспорената заповед е издадена от Г.Ф. при наличието на компетентност.

В производството не са допуснати процесуални нарушения- вкл. съществени такива. Релевантните факти са изяснени правилно. Същите обстоятелствено са описани в докладната записка. Следва да се има предвид, че и оспорващият в писмените си бележки не възразява по отношение на констатацията, че упражнява посочена професия. Същата е свързана с това, че лицето като шофьор на автобус м.М. с турски номер номер 34ВТФ107 на 10.03.2022г. е превеждало през граница лица сирийски граждани, без разрешение на надлежните органи на властта. Установено е безспорно, че на посочената дата около 22,15ч. при влизане в страната на I-ва бариера автобусът, шофиран от жалбоподателя е спрял непосредствено след I-ва бариера преди ГП и от задната врата 4 лица слизат, пресичат оградата на платното за излизачи от страната товарни автомобили като по-късно са установени и самите лица, сред които заловения от граничния полицаи П. Г. без документи за самоличност, с наранен ляв крак -сирийски гражданин Abdulrahman Mousa /Моуза А./. В тази връзка не се споделя възражението на оспорващия, че няма мотиви.

Елементите от ФС на приложимата материална норма са установени правилно, както и същата е обосновано приложена. Видно от чл.42з, ал.1 от ЗЧРБ –забрана за влизане и пребиваване на териториите на държавите членки се налага на по т.1, когато са налице основанията по чл.10, ал.1, която разпоредба също е цитирана в акта –чл.10, ал.1 т.4 от ЗЧРБ. Видно т.4 –когато има данни, че се извършва търговия с хора и незаконно въвеждане и извеждане в страната на лица от други държави –се налага процесната ПАМ. Именно и посоченото изречение е пресъздадено изрично в заповедта, поради което не може да се сподели и възражението, че липсват мотиви – посочени са както фактическите основания, така и правното такова, които съответно правилно са приложени. Във връзка с констатациите в докладната записка –трябва да се има предвид, че нормата не изисква посочената дейност да е установена или с влязла в сила присъда, или да има висящо досъдебно производство т.е във фактическия състав на чл.10, ал.1 т.4 вр. с чл.42з, ал.1, т.1 от ЗЧРБ- подобен елемент липсва. Съответно видно от докладната записка –след приключване на необходимите процесуално-следствени действия лицето, което е настанено в СДВНЧ- ще бъде предадено на турските гранични власти. Следователно касае се за паралелни процедури, чието провеждане и приключване – от ЗЧРБ не е предпоставено в състояние на релевантност по отношение на наложената ПАМ, поради което е и несъстоятелно позоваването на презумпцията за невинност.

Касателно срока на ПАМ -в действителност видно от ал.3 на чл.42з- забраната се налага „за срок до 5 години“, а съответно за срок по-дълъг от 5 години, когато лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или националната сигурност. Посоченият начин на срока с оглед наличието и на възможност за по-дълъг от 5 години при визираните обстоятелства –налага извода, че само при срок от над 5 години ответникът е длъжен конкретно и изрично да мотивира срока. При наличието на срок до 5 години съставът намира, че не е съществено процесуално нарушение /ако се приеме, че има процесуално нарушение/ неизлагането на мотиви защо е точно 5 години, а не например 3 години или 1 година. Каквото и да напише ответникът като мотив – същият не се предпоставя от разписано от законодателя изискване за преценката на обстоятелства, свързани с личното положение, които последният е длъжен да изследва. Следователно- единственият маркер в тази насока биха били конкретните обстоятелства. На база изложената фактическа обстановка –съдът намира, че определения срок от 5 години е законосъобразен. Жалбоподателят при упражняване на професията си, използвайки предоставеното му за друга дейност МПС, е качил, докарал и свалил на самата граница не едно, а няколко лица /мъже/ без документи. Отделно видно от докладната е установен и нерегламентиран пренос на животински продукти –отново във значително количество- 360кг. месо. Всичко това навежда на довода, че не само продължителността на срока е определена правилно, но и самата заповед е издадена в приложение за законоустановената цел-подобни практики да се преустановят. Не се установява превратно упражняване на власт, какъвто довод прави оспорващия.

По останалите съображения на жалбоподателя- в действителност с мярката ще се засегнат права на лицето /вкл.правото му на труд/, именно и същата е такава, но лицето само с действията си се е поставило в посочената ситуация да бъде адресат на подобна мярка. Пропорционалността на мярката се преценява не с оглед на личния статут на лицето /напр.дали само той работи, издържа ли семейство/, а с оглед не субктивни, а обективни критерии. В противен случай –никога едно работещо лице,

изръждащо семейство, каквито и прояви по ЗЧРБ да има- не би бил субект на приложението на мярката по чл.42з, ал.1 от ЗЧРБ.

Следователно – заповедта е процесуално и материално законосъобразна, в съответствие и с целта на закона, поради което следва да се отхвърли жалбата.

ВОДИМ ОТ ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. Д., гражданин на Турция, [дата на раждане] срещу ЗАПОВЕД УРИ№4536-ОЧ-84 от 11.03.2022г. на Началник ГПУ-С., с която на лицето е наложена принудителна административна мярка ПАМ „Забрана за влизане на чужденец в Р.България за срок от 5 години“.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ чрез АССГ. Преписи на страните.

Административен съдия: